

ZOOLOGIA

El caràcter eminentment polifacètic (apa!) del PAPITU, ens permet avui dedicar aquest espai a refermar amb nous coneixements la cultura zoològica dels nostres lectors.

Parlar d'animals i d'animalades presenta dificultats que nosaltres procurarem vorejar per tal de no caure en el pecat de que hi pugui haver qui es doni per alludit. Els animals que avui posarem a l'estudi dels nostres amics, són animals inèdits, animals que fins ara havien fugit a les classificacions ordinàries però que, mercès a la trista bogeria feixista, han sortit de l'incògnit i han posat en evidència la seva capacitat destructiva i les seves dots innates de salvatgeria.

Comencem doncs:

CABANELLIUS VULGARIS

Bípede digitígrad, carnisser indígena de les vores de l'Ebre. El seu aliment principal, a part dels favons i de les segones és la carn proletària, i la seva beguda predilecta és la sang obrera. Com es pot veure, és un exemplar digne d'estudi i d'ésser afusellat.

Branca degenerada de la família dels cabrons, es diferencia d'aquests en que la seva barba és més espessa i d'un color blanquinós que fa fàstic. En els moments de perill té la precaució d'a-faitar-se-la, amb el qual es fa la il·lusió de dissimular la seva personalitat. Es

exemplar únic i en general se'l pot veure barrejat en els ramats d'altres espècies, igualment salvatges, tals com els Capellanus Salvatgius i els Carlinoriumus Naborresos. En l'actualitat s'organitza la seva cacera, i creiem que l'èxit més falaguer acompanyarà els nostres braus caçadors. A no trigar, doncs, la col·lecció zoològica del Parc de la Ciutadella es veurà augmentada amb un nou exemplar que, junt amb els hipopòtams i les girafes, acapararà l'atenció del nostre poble.

FRANCUS GALAICUS

Bípede plantígrad, herbívor i d'ascendència inconeguda. Procedeix de Galícia, i en l'actualitat, per part d'Alemanya i

d'Itàlia es fan proves, fins ara fracassades, per aclimatar-lo a les vores del riu Manzanares. S'alimenta de garrofes, alfals, blat de moro i mandonguilles nasals que produeix en abundància. En els moments presents, una comissió de savis cerca per tot Galícia el parador del seu pare. L'èxit no acompanya pas l'expedició, ja que si bé s'ha pogut localitzar la mare que el va parir, la paternitat està repartida entre un Tabernerius Vulgaris, un Carbonerius Negresqui, dos Camarerius Cafeteris i vint Coronelius Bellicus. Si això és cert, es tractarà d'un Fill de Prostitutis, classificació ja coneguda.

Aquest Francus Galaicus és un animal en veritat curiós. Doncs a més de la seva covardia ingènita, demostrada amb la matança de dones i criatures que ha comès, és un animal el sexe del qual encara no s'ha definit. Es mancat dels atributs masculins i careix també d'allò que tenen les femelles i que tan cobejat

és pels mascles. Hom creu que ens trobem davant d'un bestio-sexual, trista paròdia dels homo-sexuals.

QUEIPUS DE LLANUS BETICUS

També, com les dues bèsties anteriors, viu a la vora d'un riu, en aquest cas el Guadalquivir. El Queipus de Llanus, però, no és bípede, sinó quadrúpede. A més, és amfibi, ja que igualment viu en terra ferma com dins d'una bota d'aiguarent. Es mancat de dentat, doncs s'alimenta únicament de Cazalla, Ojén, Chinchón, Mançanilla, Conyac i d'altres licors, dels quals fa un consum considerable i que sembla són la causa de que tothora vagi de quatre grapes. A vegades, però, intenta, amb un èxit menys falaguer que el de l'ós o el mico, posar-se dempeus, cosa que sols aconsegueix a mitges, puix tot seguit torna a la seva posició normal, arrossegant darrera d'ell bufets, armaris, paraigüers, estufes i algun confessionari on s'havia arrapat per a mantenir l'equilibri.

Com l'Unamunus Catedraticus, és un animal que pateix la mania d'ésser graciós, i uns quants domadors van a la seva recerca, puix en un circ i junt amb altres gossos, gallines, ànecs i porcs ensinistrats se'n podria treure profit. I acabarem aquest article de divulgació advertint als nostres lectors que no sempre que sentin bramar o renillar es tractarà d'un ase o bé d'un cavall: també es podria tractar del Queipus de Llanus Beticus. I prou per avui.

